

Ασκητική Salvatores Dei

*για ορχήστρα και χορωδία
(2013)*

Η σχέση μου με τη λογοτεχνία του Νίκου Καζαντζάκη είναι μεγάλη και μακρόχρονη. Απο παιδί θυμάμαι τα βιβλία του να περιφέρονται στο σπίτι μας, και ο τάφος του, που σχεδόν φαινόταν απο το μπαλκόνι μας λιγα μέτρα πιο κάτω, εκαναν την παρουσία του πάντα αισθητη. Σαν μαθητής στο γυμνάσιο (ή ίσως στο λύκειο) είχα διαβάσει την *Ασκητική* του. Λίγα κατάλαβα όμως σαν έφηβος. Αργότερα, μετά τις σπουδές μου και για αρκετά χρόνια έβρισκα στα σημειοματάρια μου στίχους, αποσπάσματα, λέξεις απο το τελικό „Πιστεύω“ της *Ασκητικής*. Στα σαράντα μου κοντά ένιωσα ικανός πια για να καταλάβω τον πυρήνα της φιλοσοφίας του συμπολίτη μου. Και τότε το έργο πήρε τη μορφή του μέσα μου.

Όπως Καζαντζάκης μιλά για μια διαρκή πάλη, για ανάβαση, υπέρβαση, ένωση και λύτρωση, έτσι και η μουσική είναι μια διαρκής ανάβαση σχηματισμένη σε γραμμές που μέσα σε μια Δαντική κόλαση προσπαθούν ξανά και ξανά να βρούν τη λύτρωση τους. Ο χαοτικός και πλούσιος ήχος που συμβολίζει το μόχθο του ανθρώπου δίνει κατα τη διάρκεια του έργου όλο και πιο πολύ τη θέση του σε ένα ασκητικό, σχεδόν άυλο ηχοτόπιο που στο τέλος του έργου, αποτελείται μόνο απο θορύβους.

Το έργο γράφτηκε κατα παραγγελία της Βαυαρικής Ραδιοφωνίας το 2013 και πρωτοπαρουσιάστηκε στις 15 Νοεμβρίου του ίδιου χρόνου στην σειρά συναυλιών Paradisi Gloria στην Herz- Jesu- Kirche στο Μόναχο. Συνέπραξαν η χορωδία και η ορχήστρα της Βαυαρικής Ραδιοφωνίας υπο τη διεύθυνση του Ulf Schirmer.

Minas Borboudakis
2017